

Küçük Uzaylı Ressam

Yavuz DEMİRKİRAN

Küçük Uzaylı Ressam

Yavuz DEMİRKİRAN

Bir gece, minicik gümüş bir gemi yıldızlardan süzölüp bir bahçeye usulca kondu. İçinden Zuri çıktı; lavanta rengi tenli, gümüş çilli küçük bir uzaylı. Kocaman turkuaz gözlerinin üstünde iki kısa anten amber renginde parlıyordu. Zuri'nin belinde havada süzülen minik boya kapları, üstünde de boya sıçramalarıyla kaplı bir önlük vardı. "Ne kadar aydınlık, ne kadar hareketli bir dünya," diye fısıldadı Zuri.

Sabah olunca Maya çimenlerde ayak izleri buldu. İzleri takip ederek bahçe duvarına vardı; Zuri orada, güneşin altında renkleri karıştırıyordu. Maya'nın iki topuz yapılmış kıvrıcık saçları, ön dişlerinin arasında küçük bir boşluk olan güneş gibi bir gülümsemesi vardı. "Merhaba!" dedi. Zuri üç minik parmağıyla el salladı. "Resim yapmaya geldim," dedi Zuri. "Ama benim renklerim... farklı."

Zuri küçük bir kap açtı ve içinden sudaki ay ışığı gibi parıldayan bir renk döküldü. Ne maviydi ne mor, bambaşka bir şeydi. Maya şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Böyle bir renk hiç görmemiştim!" dedi. Zuri güldü ve boya kapları çevrelerinde dost ateş böcekleri gibi süzüldü. "Benim dünyamda her sabah gökyüzünü boyarız," dedi Zuri.

Tam o sırada Leo koşarak geldi, ters taktığı kırmızı şapkası neredeyse uçuyordu. Küçük ve çevikti; kızıl saçlıydı, burnunun üstünde çiller vardı. "Vay canına! Gerçek bir uzaylı!" diye bağırdı. Bir boya kabına takılıp yumuşacık bir yaprak yığınının içine düştü. Herkes güldü, Leo bile. "Ben Zuri," dedi Zuri. "Bence senin duvarının biraz renge ihtiyacı var."

Duvar, bahçenin yanında yaşayan Nana Rosa'nın duvarıydı. Nana Rosa elinde bir tepsi limonatayla dışarı çıktı; gümüş topuzu hasır şapkasının altında düzgündü. "Duvarınızı boyayabilir miyiz?" diye kibarca sordu Maya. Nana Rosa önce Zuri'ye, sonra çocuklara baktı ve yuvarlak gözlükleri parıldadı. "Ne güzel bir fikir," dedi. "Bir duvar hikâye anlatmalı."

Böylece büyük resim başladı. Maya kocaman gülümseyen bir güneş için en parlak sarıyı seçti. Leo kırmızıyla maviyi karıştırıp dalgalı mor bir nehir yaptı. Zuri parıldayan ve ışıldayan, sanki mırıldanıp havada süzülen renklerin kaplarını açtı. "Bunlar ne yapıyor?" diye sordu Leo, Zuri de "Göreceksin!" diye yanıtladı.

Zuri, baktıkça deęiřen yıldız ışığı renginde bir kıvrım boyadı. Maya halka olup dans eden çocuklar ekledi. Leo yana yatmaya devam eden çarpık bir roket yaptı. "İniyor!" dedi. Dünya'nın her rengi ve yıldızların her rengi duvarda birlikte dans etti. Nana Rosa izledi ve gülümsedi.

Kısa süre sonra başka çocuklar da yardıma geldi. Fırçalar, kovalar ve büyük fikirler getirdiler. Kimi ağaçlar boyadı, kimi kuşlar, kimi de kimsenin daha önce görmediği hayvanlar. Zuri onlara sıradan yeşilin içine biraz uzaylı ışıltısı katmayı öğretti. "Bir damla ekle," dedi Zuri. "Şimdi nasıl parladığına bak!" Her elin dokunuşuyla duvar daha da güzelleşiyordu.

Öğleden sonra güneşi ısındı ve duvar, dinlenmek için durmuş bir gökkuşağı gibi parladı. Maya geri çekilip başını yana eğdi. "İki dünya sarılıyor gibi görünüyor," dedi. Leo boyalı ellerini beline koydu. "Nehri ben mor yaptım," dedi gururla. "Roket de hâlâ iniyor," dedi Zuri ve herkes kıkırdadı.

Ama sonra endişeli bir ses seslendi. "Aman Tanrım, ne dağınıklık!" Bu, her şeyin düzenli olmasını seven bir komşuydu. Renkli duvara kaşlarını çattı. Çocuklar fırçalarını sıkıca tuttular. Zuri'nin antenleri biraz sarktı. Bir an kimse ne diyeceğini bilemedi. Sonra Nana Rosa yavaşça yanlarına geldi. "Bekle," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece bak."

Nana Rosa duvar resmini işaret etti. "İşte bizi ısıtan bir güneş," dedi. "İşte hayallerle dolu bir nehir. İşte asla pes etmeyen bir roket." Komşu daha yakına geldi. Usulca parlayan minik bir yıldız ışığı çiçeği gördü. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Gerçekten çok güzel." Kaşları çatıkken yerini bir gülümsemeye bıraktı.

Zuri komşuya küçük bir kap parlayan renk gösterdi. "Dene," dedi Zuri. Komşu bir fırça batırıp gökyüzüne küçük bir pırıltı ekledi. Herkes sevinçle bağırdı. "Gördün mü?" dedi Maya. "Yeni renkler korkutucu değil. Onlar sadece henüz tanışmadığımız renkler." Duvar akşam ışığında pırıldadı, herkesin görebileceği şekilde usulca parladı.

Nana Rosa limonata tepsisini yukarı kaldırdı. "Ressamlarımıza!" dedi. "Dünya renklerine ve yıldız renklerine!" diye yanıtladı çocuklar. Zuri'nin amber antenleri mutlulukla parladı. Gökyüzü altın ve pembeye dönerken hep birlikte bahçeye oturdular ve duvar resmi sanki onlara karşılık verir gibi parladı. O, koca dünyanın en mutlu duvarıydı.

Gitme zamanı geldiğinde Zuri'nin küçük gemisi bahçede usulca vınladı. "Geri dönecek misin?" diye sordu Leo. "Döneceğim," dedi Zuri. "Ve bir dahaki sefere birlikte koca bir gökyüzü boyayabiliriz." Maya Zuri'ye sarılıp veda etti ve küçük bir fırçayı Zuri'nin anteninin arkasına sıkıştırdı. Gemi yavaşça yükseldi, bir yıldız gibi pırıldadı.

Çocuklar ışık kaybolana kadar el salladılar. Nana Rosa paylaşmak için sıcak ekmek getirdi ve duvarın yanına oturup resim günlerini anlatan hikâyeler anlattılar. "Sanat paylaşınca daha eğlenceli," dedi Maya. Leo başını salladı. "Ve yeni renkler her şeyi daha güzel yapıyor!" Duvar resmi ay ışığında usulca parladı, bahçeyi gözetledi.

O günden sonra her sabah çocuklar duvarın önünden geçip gülümsediler. Farklı bir bakış açısının gerçekten özel bir şey yaratabileceğini öğrenmişlerdi. Eğer bir gün yıldız ışığı gibi parıldaayan bir duvarın önünden geçerseniz, küçük uzaylı ressam Zuri'yi ve iki dünyanın birlikte güzel bir resim yaptığı o günü hatırlayın.